

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 10Sp/49/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7015200687
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kotora
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7015200687.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, samosudcom JUDr. Marekom Kotorom, v právnej veci navrhovateľa: E. F., W. XX.XX.XXXX, Š. T. E., F. Z. H., M. Č. G. U. Ú. T.Q. A. T. Z., F. XX, XXX XX L., zastúpený: Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., Makovického 15, 010 01 Žilina proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie cudzineckej polície PZ Michalovce, ul. Ľudovíta Štúra 1, 071 01 Michalovce, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. p. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-057/2015 zo dňa 20.05.2015 takto

rozhodol:

I./ P o t v r d z u j e rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-057/2015 zo dňa 20.05.2015.

II./ Účastníkom konania náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Odporca napadnutým rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-057/2015 zo dňa 20.05.2015 účastníkovi konania zaistenému dňom 12.01.2015 o 12.30 hod. podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov (ďalej len ZoPC) na účel výkonu trestu vyhostenia, predĺžil dobu zaistenia o 6 mesiacov, t.j. od 20.05.2015 do 20.11.2015, podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov na čas nevyhnutne potrebný, teda na čas pre zabezpečenie jeho vycestovania, nakoľko sa napriek vykonaným úkonom, potrebným na výkon trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny, tento výkon predĺži z dôvodu, že účastník konania dostatočne nespolupracuje a z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote. V zmysle § 84 ods. 1 písm. a) a d) zákona o pobyte cudzincov výkon trestu vyhostenia zabezpečí Útvár policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach (ďalej len „ÚPZC Sečovce“).

Podrobne rozpísal históriu pobytu navrhovateľa na území Slovenskej republiky, kedy tento bol dňa 09.09.2014 kontrolovaný hliadkou v Q., kde počas kontroly nevedel hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť, pričom bol lustrovaný v príslušných informačných systémoch, kde bolo zistené že na územie Slovenskej republiky má zakázaný vstup do 11.06.2019, a to rozhodnutím o administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky, vydaným Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava sp. zn. PPZ-HCP-BA6-3-092/2014-AV zo dňa 30.01.2014 (právoplatné dňa 11.06.2014). Následne bolo voči nemu vznesené obvinenie za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a taktiež vykonané príslušné administratívne úkony pre súdne konanie. Trestným rozkazom Okresného súdu Humenné sp. zn. 0T/68/2014 zo dňa 12.09.2014 bol navrhovateľ odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov s podmieneným odkladom a určením skúšobnej doby v trvaní 2 rokov a bol mu uložený trest vyhostenia na 3 (tri) roky.

Na základe týchto skutočností bola s účastníkom konania za prítomnosti tlmočníka spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia podľa § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len Správny poriadok), ktorá bola podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení účastníka konania č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-57-008/2014, ktorým bol účastník konania zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC a umiestnený v ÚPZC Sečovce. Dňa 22.09.2014 účastník konania v ÚPZC Sečovce podal žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

Po podaní vyjadrenia v zmysle § 22 ods. 1 Správneho poriadku bol rozhodnutím č. č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-57-028/2014 zo dňa 22.11.2014 zaistený podľa § 88a ods. 1 písm. b) ZoPC na čas potrebný na rozhodnutie o jeho žiadosti o udelenie azylu na 60 dní - do 18.01.2015. Dňa 12.01.2015 bola správne orgánu doručená informácia, že účastníkovi konania bolo toho istého dňa vyhlásené rozhodnutie Migračného úradu č. ČAS: MU-274-17/PO-Ž-2014 zo dňa 15.12.2014, ktorým bolo konanie o udelenie azylu zastavené podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle, čím došlo ku skutočnosti, že odpadol účel zaistenia účastníka konania a z tohto dôvodu správny orgán spracoval príkaz na prepustenie účastníka konania.

Rozhodnutím správneho orgánu č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-008/2015 zo dňa 12.01.2015 bol navrhovateľ zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC zaistený a umiestnený v ÚPZC Sečovce na účel výkonu trestu vyhostenia do 01.04.2015. Dňa 03.03.2015 boli na OCP PZ Michalovce z ÚPZC Sečovce doručené podklady pre rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia účastníka konania, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-040/2015 zo dňa 31.03.2015, voči ktorému podal navrhovateľ odvolanie. Dňa 23.04.2015 krajský súd vydal rozsudok č. 10Sp/26/2015-53, ktorým zrušil rozhodnutie správneho orgánu o predĺžení lehoty zaistenia a vec vrátil správne orgánu na ďalšie konanie, predmetný rozsudok sa stal právoplatným dňa 20.05.2015. Správny orgán dňa 20.05.2015 spracoval príkaz na prepustenie účastníka konania zo zaistenia z ÚPZC Sečovce a zaslal tento príkaz prostredníctvom faxovej komunikácie do ÚPZC Sečovce účastníkovi konania. Účastník konania bol prepustený dňa 20.05.2015 v čase o 10.30 hod.. Následne bol predvedený na OCP PZ Michalovce podľa § 79 ods. 1 ZoPC v súvislosti s výkonom trestu vyhostenia. Toho istého dňa v čase o 08.30 hod. bol telefonicky kontaktovaný právny zástupca účastníka konania pán Martin Škamla, aby sa pred vydaním rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia účastníka konania vyjadril, resp. aby zaslal správne orgánu vyjadrenie, čo aj urobil. Rovnako sa vyjadril aj účastník konania v zápisnici o podaní vyjadrenia podľa § 22 ods. 1 Správneho poriadku z toho istého dňa.

Dňa 20.05.2015 bola spracovaná a zaslaná do ÚPZC Sečovce žiadosť o vyjadrenie, aké úkony je potrebné vykonať s účastníkom konania k úspešnej realizácii výkonu trestu vyhostenia, pričom správne orgánu bola doručená odpoveď evidovaná pod č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-055/2015, kde sa uvádza: „dňa 01. apríla 2015 ÚPZC Sečovce telefonicky kontaktoval ÚPZC Medveďov ohľadne stavu vybavenia žiadosti o NCD pre menovaného, kde nám bolo oznámené, že NCD k tomuto dátumu vystavený nebol; dňa 20. mája 2015 ÚPZC Sečovce opakovane telefonicky kontaktoval ÚPZC Medveďov ohľadne stavu vybavenia žiadosti o NCD pre menovaného, kde nám pracovník ÚPZC Medveďov oznámil, že NCD k tomuto dátumu vystavený nebol a pracovník ZÚ E. ich informoval, že aj keď je potvrdená identita vyššie menovaného vystavenie NCD závisí od skutočnosti, či má vyššie menovaný záujem o návrat do krajiny pôvodu; z uvedeného je zrejmé, že menovaný odmieta akúkoľvek formu spolupráce týkajúcu sa návratu do domovskej krajiny, navyše z informácií od zastupiteľského úradu E.Ž. vyplýva, že menovaný neprejavuje záujem o návrat do krajiny pôvodu.“

Správny orgán rozhodol predĺžiť dobu zaistenia podľa § 88 ods. 4 ZoPC účastníka konania o 6 mesiacov, t.j. od 20.05.2015 do dňa 20.11.2015, s ohľadom na doteraz vykonané úkony s účastníkom konania, ktoré potvrdzujú, že účastník konania dostatočne nespolicupracoval pri vybavovaní náhradného cestovného dokladu a taktiež z dôvodu, že zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote. Uvedené skutočnosti potvrdzuje informácia doručená z ÚPZC Sečovce z 20.05.2015, ako aj informácia evidovaná pod číslom PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-028/2015 a obsah danej správy správny orgán vo svojom rozhodnutí citoval.

Správny orgán považoval za dostatočne preukázané, že účastník konania dostatočne nespolicupracuje pri vybavovaní náhradného cestovného dokladu, čo je potvrdené informáciami doloženými v spisovom materiáli od iných štátnych orgánov a na základe tejto nespolicupráce zo strany účastníka konania zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v zákonom predpokladanej lehote a preto na základe týchto skutočností sa rozhodol predĺžiť lehotu zaistenia o ďalších šesť mesiacov a taktiež

bral do úvahy aj písomnosť od ÚPZC Medveďov evidovanú pod č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-007/2015 zo dňa 12.01.2015 v spisovom materiáli účastníka konania, kde sa uvádza, že ak štátny príslušník E. nedisponuje platným cestovným dokladom a odmieta spoluprácu, samotný proces realizácie výkonu vyhostenia je zdĺhavý proces a preto odporúčajú zaistiť štátnych príslušníkov E. bez platného cestovného dokladu na dobu 6 mesiacov, a to aj v prípade, že je k žiadosti o vystavenie náhradného cestovného dokladu pripojená kópia dokumentu potvrdzujúca totožnosť cudzinca. Uvedená doba zaistenia je nevyhnutná, počas ktorej zariadenie vykoná ďalšie dostupné úkony smerujúce k výkonu trestu vyhosteniu účastníka konania z územia Slovenskej republiky. Predpokladanými úkonmi nutnými na reálne vykonanie súdom uloženého trestu vyhostenia účastníka konania je komunikácia so zastupiteľským úradom štátu, ktorého je účastník konania štátnym príslušníkom, zabezpečenie náhradného cestovného dokladu a samotná realizácia výkonu trestu vyhostenia. Doba zaistenia sa môže skrátiť, pričom presná doba zaistenia sa nedá konkrétne určiť, nakoľko závisí od viacerých neovplyvniteľných faktorov, hlavne závisí na spolupráci cudzinca pri vybavovaní cestovného dokladu potrebného k reálnemu vyhosteniu, účastník konania počas doterajšej doby zaistenia opakovane nespolupracoval s orgánmi, ktoré majú na starosti vybavenie náhradných cestovných dokladov, nakoľko sa nechce vrátiť do domovskej krajiny. Dĺžka doby zaistenia sa odvíja od dĺžky vybavenia potrebných náležitostí, nutných k vystaveniu náhradného cestovného dokladu pre účastníka konania. Doba zaistenia je z pohľadu správneho orgánu priamo úmerná dobe vystavenia cestovného dokladu, ako aj vybaveniu všetkých potrebných náležitostí k reálnemu fyzickému vyhosteniu účastníka konania do domovskej krajiny, nakoľko účastník konania v doterajšej dobe nespolupracoval so správnym orgánom. Počas celej doby zaistenia bude správny orgán postupovať v zmysle ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d) ZoPC. Správny orgán preto pristúpil k 6-mesačnej dobe zaistenia, keďže z praxe vyplýva, že kratšia doba by bola neefektívna na plynule a bezproblémové vybavovanie všetkých náležitostí, nakoľko účastník konania nespolupracoval, avšak správny orgán si je vedomý povinnosti skúmať počas celej doby zaistenia naplnenie skutkovej podstaty zaistenia, pričom výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení podľa § 84 ods. 1 písm. a) a d) ZoPC zabezpečí ÚPZC Sečovce.

Účastník konania je štátny príslušník tretej krajiny, ktorý sa zdržiaval na území Slovenskej republiky neoprávnené bez platného cestovného dokladu a víza, teda správny orgán považoval postup podľa § 84 ods. 1 písm. a) a d) ZoPC za zákonný a dôvodný.

Pri vydaní rozhodnutia zoberal do úvahy vyjadrenia právneho zástupcu účastníka konania, ktoré doručil správne orgánu pred vydaním rozhodnutia, v ktorom poukazyval na nemožnosť predĺženia zaistenia, ktoré už skončilo prepustením zo zaistenia, no správny orgán pri tejto námietke musí uviesť, že Krajský súd Košice síce svojím rozsudkom zrušil rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia účastníka konania, no vrátil vec správne orgánu na ďalšie konanie, pričom správny orgán zastáva názor, že má v tejto veci pokračovať v konaní, odstrániť nedostatky, ktoré krajský súd v rozsudku určil a preto nerozhodol o zastavení konania v tejto veci ako navrhuje právny zástupca účastníka konania. Uviedol, že v prípade nespolupráce účastníka konania a v prípade, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v zákonom predpokladanej lehote, je možné predĺžiť lehotu zaistenia a nevyhovet návrhu právneho zástupcu účastníka konania v tomto bode.

Ďalej konštatoval, že právny zástupca účastníka konania sa dožadoval podania žiadosti o tolerovaný pobyt v zmysle § 58 ods. 1 písm. a) ZoPC pre účastníka konania k čomu uviedol, že túto možnosť neakceptoval, nakoľko prekážky administratívneho vyhostenia účastníka konania boli predmetom skúmania v predchádzajúcom konaní, aj v trestnom konaní pred súdom, kedy bol účastníkovi konania uložený trest vyhostenia, no prekážky vyhostenia účastníka konania zistené neboli. Doplnil, že policajný útvar v prípade neoprávneného pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky priznáva dočasné právo zotrvania na území Slovenskej republiky štátnemu príslušníkovi tretej krajiny rozhodnutím o administratívnom vyhostení a určení lehoty na vycestovanie, rozhodnutím o administratívnom vyhostení a jeho zaistení alebo udelením tolerovaného pobytu podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov. Dočasné právo štátneho príslušníka tretej krajiny zotrvať na území Slovenskej republiky priznané v konaní o administratívnom vyhostení alebo v konaní o udelení tolerovaného pobytu podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov je totožné. Z dikcie ustanovenia § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že v prípade neoprávneného pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky konanie o administratívnom vyhostení predchádza konaniu o udelení tolerovaného pobytu, to znamená, že policajný útvar začne ex offo konanie vo veci administratívneho vyhostenia. Ak výsledkom konania o administratívnom vyhostení nebude vyhostenie

cudzince, ale správny orgán sa na základe svojich zistení počas konania odôvodnene rozhodol, že existujú dôvody na nevyhostenie podľa § 81, § 83 ods. 4 alebo ods. 8 zákona o pobyte cudzincov, konanie o administratívnom vyhostení zastaví. Týmto postupom policajný útvar v prvom rade chráni verejný záujem a až následne umožní štátnemu príslušníkovi tretej krajiny podať žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov a tým chráni záujem súkromný. Na základe týchto skutočností policajný útvar v prípadoch zistenia neoprávneného pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny, v prvom rade chráni verejný záujem tým, že začne konanie o administratívnom vyhostení a ak z dokazovania počas konania o administratívnom vyhostení vyplynie skutočnosť, že existujú dôvody na nevyhostenie štátneho príslušníka tretej krajiny podľa § 81, § 83 ods. 4 alebo ods. 8 ZoPC, konanie zastaví. Následne policajný útvar prijme od štátneho príslušníka tretej krajiny žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov. Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

K zdravotnému stavu navrhovateľa uviedol, že účastník konania bol podrobený psychiatrickému vyšetreniu, o čom je vyhotovený znalecký posudok, ktorý je obsahom spisového materiálu, evidovaný pod č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-051/2015 zo dňa 20.05.2015, kde sa neuvádza, že účastník konania je zraniteľnou osobou. Vyhotovením znaleckého posudku bol správny orgán poverený aj v rozsudku, ktorým zrušil predchádzajúce rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia. Pri tomto návrhu právneho zástupcu musí správny orgán poukázať na spomenutý znalecký posudok, kde v časti III. Záver na strane 9 sa na otázku správneho orgánu nachádza jednoznačná odpoveď, že osobu účastníka konania je možné zaistiť pri dodržaní medikamentózne liečby, pričom dodržanie medikamentózne liečby potvrdil v zápisnici sám účastník konania, kde uviedol, že berie lieky a podávajú mu ich policajti v ÚPZC. Tvrdenie právneho zástupcu, že krajský súd potvrdil, že účastník konania je zraniteľnou osobou, je len vykonštruované, nakoľko v rozsudku vyjadril názor, že správny orgán nemôže bez dôkladnejšieho zistenia určiť, že účastník konania nie je zraniteľnou osobou. Na základe vyhotoveného znaleckého posudku správny orgán zastával názor, že účastník konania nie je zraniteľnou osobou, nakoľko znalec na otázky položené správny orgánom uviedol, že: účastník konania dokáže chápať následky svojho konania; v súčasnosti u posudzovaného postačuje ak sa lieči ambulantne, nie je nutná hospitalizácia; nepredpokladá sa, že cudzinec nasimuloval tento stav, nedá sa však jednoznačne vylúčiť možnosť agravácie (zveličovania) prítomných ťažkostí v snahe dostať sa do zdravotníckeho zariadenia.

K ďalšiemu návrhu právneho zástupcu navrhovateľa ohľadne telefonického kontaktovania priateľky účastníka konania uviedol, že dané potvrdzuje Úradný záznam v spisovom materiáli pod č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-056/2015, no priateľka účastníka konania nedokáže počas tohto prebiehajúceho konania zabezpečiť všetky náležitosti potrebné na dokladovanie zabezpečenia ubytovania, ako aj finančného zabezpečenia pobytu v zmysle § 89 ods. 3 ZoPC a uložiť účastníkovi konania alternatívu zaistenia len na základe telefonického rozhovoru s neznámou osobou nepripadá do úvahy, pričom právny zástupca účastníka konania uviedol iba telefónne číslo na údajnú priateľku účastníka konania bez bližšieho uvedenia mena alebo priezviska a adresy pobytu tejto osoby, čo je pre správny orgán nepostačujúce a nedôveryhodné.

Správny orgán taktiež bral do úvahy pred vydaním rozhodnutia aj vyjadrenie samotného účastníka konania, avšak tento pri spísaní zápisnice neuviedol návrhy, s ktorými by sa musel správny orgán vysporiadať, nakoľko na riešenie svojej situácie nevedel podať žiadne návrhy, iba uviedol, že domov sa nechce vrátiť. Po vyjadrení účastníka konania, aj jeho právneho zástupcu, správny orgán konštatoval, že nevyhovelo návrhom zo strany účastníka konania v podaných vyjadreniach, nakoľko podľa názoru správneho orgánu nie sú odôvodnené, ani preukázané.

Poukazoval na to, že pri umiestnení účastníka konania v ÚPZC je mu poskytovaná bezplatná zdravotná starostlivosť a strava, pričom v prípade, že by nebol umiestnený v ÚPZC, táto zdravotná starostlivosť by mu zabezpečená nebola, nakoľko nemá na území Slovenskej republiky uzatvorené zdravotné poistenie a vzhľadom na jeho ekonomickú situáciu by si sám nedokázal zabezpečiť lieky, ak nejaké potrebuje. Počas umiestnenia účastníka konania v ÚPZC je neustále pod dozorom a v prípade zistenia nejakých zdravotných problémov mu bude okamžite poskytnutá zdravotná pomoc, čiže správny orgán zastáva názor, že o zdravie účastníka konania je v ÚPZC dostatočne až nadštandardne postarané. Ďalej musí správny orgán poukázať na fakt, že účastník konania si zhoršenie psychického stavu a následnú hospitalizáciu na psychiatrickom oddelení v predchádzajúcom období vynútil sám, a to takým

spôsobom, že odmietal stravu, čo dokladuje právnym zástupcom predložená lekárska správa v spisovom materiáli cudzinca strana 3 prílohy písomnosti pod č.PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-032/2015. Účastník konania taktiež nebol uznaný za nesvojprávneho, čiže účastník konania je osoba pričítaná, to znamená, že je zodpovedný za svoje konania, resp. nekonania, t.j. že mu bolo v minulosti uložené administratívne vyhostenie a toto nerešpektoval a spôsobil si tým trestné stíhanie za ktoré bol odsúdený.

Zdôraznil, že prepustenie účastníka konania zo zaistenia nie je možné, pretože v prípade prepustenia zo zaistenia by sa účastník konania znova dopustil neoprávneného pobytu a nakoľko má právoplatne uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na 3 roky a trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s podmieneným odkladom na dobu dvoch rokov, opakovane by došlo k mareniu výkonu úradného rozhodnutia a tým by si privodil ďalšie trestné stíhanie. Poukázal aj na fakt, že správny orgán je v konaní s účastníkom konania stále viazaný Trestným rozkazom č. OT/68/2014 zo dňa 12.09.2014 správny orgán je povinný vykonať uložený trest.

Počas konaní skúmal aj rodinný život účastníka konania, pričom pri spísaní zápisnice dňa 20.05.2015 uviedol, že príbuzných na území Slovenskej republiky nemá, no má tu priateľku, ktorá sa volá Y. H., bližšie informácie o nej uviesť nevedel a taktiež to nevedel preukázať nejakým hodnoverným spôsobom. Taktiež počas konaní neuvádzal, že má rodinné väzby na území Slovenskej republiky. Ďalej správny orgán počas priebehu konania skúmal ekonomickú situáciu účastníka konania a dospel k záveru, že nemá dostatočné finančné prostriedky, nemá na území SR rezervované ubytovanie alebo zabezpečené zamestnanie a z tohto dôvodu mu policajný útvar neuložil povinnosť v zmysle § 89 ZoPC, nakoľko vzhľadom na osobu zaisteného a jeho osobné pomery nie je možné z jeho strany zložiť peňažnú záruku a nakoľko menovaný nemá na území SR žiadne väzby, nielen rodinné, neovláda slovenský jazyk a nemá dostatok finančných prostriedkov, nie je možné z jeho strany zabezpečiť si ubytovanie a jeho priateľka pani Y. H. taktiež nedokáže správne orgánu preukázať zabezpečenie ubytovania a finančné zabezpečenie pre účastníka konania v zmysle zákona.

Ďalšími podpornými skutočnosťami, prečo správny orgán nepristúpil k alternatívam zaistenia účastníka konania sú fakty, že účastník konania nie je dôveryhodnou osobou, keďže sa v minulosti dopustil trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia, keďže nerešpektoval uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky, za ktorý bol mu uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky, a že účastník konania na území Slovenskej republiky žiadal o udelenie azylu celkovo osemkrát, pričom azyl mu udelený nebol a opakovane porušil azylovú procedúru tým, že opustil pobytový tábor bez priepustky a odišiel do zahraničia, odkiaľ bol aj vrátený na územie SR podľa Dublinského nariadenia.

Efektívnosť a účelnosť zaistenia je jednoznačne preukázaná vzhľadom na situáciu, v ktorej sa účastník konania momentálne nachádza, nakoľko mu bol uložený trest vyhostenia, ktorý je potrebné vykonať a v ÚPZC Sečovce má účastník konania zabezpečenú zdravotnú starostlivosť, ako aj naplnenie životných potrieb na primeranej úrovni, pričom je obmedzená jeho protiprávna činnosť, ktorej sa v minulosti dopustil a v prípade prepustenia by sa jej dopúšťal opakovane.

Ďalej uviedol, že podľa Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území, je v článku 7 odsek 4 uvedené, ak existuje riziko úteku alebo ak žiadosť o legálny pobyt bola zamietnutá ako zjavne neodôvodnená alebo podvodná, alebo ak dotknutá osoba predstavuje riziko pre verejný poriadok, verejnú alebo národnú bezpečnosť, členské štáty môžu upustiť od poskytnutia lehoty na dobrovoľný odchod alebo môžu poskytnúť lehotu kratšiu ako sedem dní a vzhľadom na skutočnosti uvedené v rozhodnutí voči nemu nie je možné postupovať v zmysle odseku 1 predmetného článku 7 Smernice.

Po preskúmaní všetkých skutočností a dôkazov správny orgán konštatoval, že vzhľadom k súdom uloženému trestu vyhostenia, ktorý je právoplatný a účastník konania nedisponuje cestovným dokladom, na základe ktorého by účastník konania opustil územie Slovenskej republiky, je zaistenie účastníka konania v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) predmetného Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Zaistenie účastníka konania na účel výkonu trestu súdneho vyhostenia je zákonným pozbavením slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení z územia Slovenskej republiky. Samotný základ pre začiatok konania o reálnom vyhostení z územia Slovenskej republiky v zmysle článku 5 ods. 1 písm. f) predmetného Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd je nevyhnutná existencia trestného rozkazu o uloženom treste vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Správny orgán považuje túto podmienku

za splnenú, čoho dôkazom je nespochybniteľná existencia Trestného rozkazu pod číslom OT/68/2014 zo dňa 12.09.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.09.2014, vydaného Okresným súdom Humenné, ktorým bol účastníkovi konania uložený trest vyhostenia z územia SR na dobu 3 (troch) rokov, pričom na zabezpečenie výkonu trestu vyhostenia priamo slúži inštitút zaistenie cudzinca.

Ďalej správny orgán opakovane poukazoval na tú skutočnosť, že je viazaný rozhodnutím Okresného súdu Humenné, ktorý účastníkovi konania uložil trest vyhostenia a preto správny orgán nemôže prepustiť účastníka konania zo zaistenia, resp. nepredĺžiť lehotu zaistenia, nakoľko by v danom prípade konal protiprávne. Úlohou správneho orgánu je za pomoci ÚPZC Sečovce vybaviť účastníkovi konania náhradný cestovný doklad a všetky náležitosti k vykonaniu vyhostenia účastníka konania. V prípade prepustenia zo zaistenia, resp. nepredĺženia lehoty zaistenia situáciu účastníkovi konania nijakým spôsobom nerieši, nakoľko by v danom prípade svojim konaním znovu konal protizákonne. To znamená, že prítomnosť účastníka konania na území Slovenskej republiky mimo zaistenia je porušovaním zákonov Slovenskej republiky, ako aj európskych dohovorov, čo v žiadnom prípade správny orgán dovoliť nemôže. Tak isto je tu potrebné konštatovať, že z neoprávneného pobytu účastníka konania nie je možné urobiť pobyt oprávnený bez jeho vycestovania do domovského štátu a uplynutia zákazu vstupu.

-

V zákonom stanovenej lehote navrhovateľ podal voči rozhodnutiu odporcu opravný prostriedok.

Mal za to, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. d), e) a f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), teda rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre svoju nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

K jednotlivým odvolacím námietkam uviedol:

i) nemožnosť predĺženia zaistenia, ktoré už skončilo prepustením zo zaistenia

Z napadnutého rozhodnutia odporcu vyplýva, že Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp.zn.: 10Sp 26/2013-53 zo dňa 23.04.2015 (ďalej len rozsudok KS KE) zrušil rozhodnutie odporcu o predĺžení zaistenia navrhovateľa sp.zn.: PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-040/2015 zo dňa 31.03.2015 a nariadil jeho prepustenie. Navrhovateľ bol dňa 20.05.2015 zo zaistenia v ÚPZC prepustený.

Vzhľadom na to, že zaistenie navrhovateľa sa skončilo jeho prepustením, nie je možné vydať rozhodnutie o predĺžení zaistenia v zmysle § 88 ods. 4 ZoPC. Domnieval sa, že odporca postupoval v rozpore so zákonom, keď vydal rozhodnutie o predĺžení zaistenia navrhovateľa aj napriek tomu, že navrhovateľ v čase vydania napadnutého rozhodnutia zaistený nebol. Odporca tak predĺžil zaistenie, ktoré neexistovalo, nakoľko toto zaniklo okamihom jeho prepustenia zo zaistenia dňa 20.05.2015.

Mal za to, že keď súd nariadil prepustenie cudzinca a tento bol prepustený, okamihom prepustenia zaniká zaistenie a táto skutočnosť je logickým predpokladom pre zastavenie konania. Z toho dôvodu napadnuté rozhodnutie nemôže obstáť, nakoľko odporca predĺžil zaistenie, ktoré v čase vydania rozhodnutia o predĺžení zaistenia neexistovalo.

K veci ešte považoval za potrebné uviesť, že v dôsledku rozsudku KS KE, ktorým bolo zrušené rozhodnutie o predĺžení zaistenia navrhovateľa sp.zn.: PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-040/2015 zo dňa 31.03.2015, nebol navrhovateľ zaistený od 31.03.2015, nakoľko rozhodnutie o jeho zaistení bolo zrušené. Odporcom stanovené určenie lehoty predĺženia zaistenia od 20.05.2015 tak nedáva žiadny zmysel.

ii) zraniteľná osoba

Vo vyjadrení k podkladom rozhodnutia namietal, že odporca by mal skúmať skutočnosť, či navrhovateľ nie je zraniteľnou osobou v zmysle § 2 ods. 7 ZoPC. Pritom poukázal na rozsudok KS KE, v ktorom súd uviedol, že „záver správneho orgánu o tom, že navrhovateľ v čase rozhodovania odporcu nespadal do kategórie zraniteľných osôb nebolo možno akceptovať“ a „odporca nesprávne právne posúdil tú skutočnosť, či v prípade navrhovateľa ide o zraniteľnú osobu podľa § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov“.

Odporca k vyššie uvedenej námietke uviedol, že tvrdenie, že KS KE označil navrhovateľa za zraniteľnú osobu sú vykonštruované, keďže v rozsudku sa vyjadril len názor, že správny orgán nemôže bez dôkladnejšieho zistenia určiť, či je navrhovateľ zraniteľnou osobou.

S týmto nesúhlasil, nakoľko medzi zisťovaním skutočného stavu veci a právnym posúdením je rozdiel. Skutočnosť, že odporca nesprávne právne posúdil, či v prípade navrhovateľa ide o zraniteľnú osobu, rozhodne neznamená, že odporca nedostatočne zistil skutkový stav veci. Právne posúdenie veci totiž môže byť realizované až po dostatočnom zistení skutkového stavu. Pokiaľ teda KS KE uviedol, že odporca nesprávne právne posúdil skutočnosť, či je navrhovateľ zraniteľnou osobou tak, že dospel k záveru, že navrhovateľ zraniteľnou osobou nie je, správne právne posúdenie veci je také, že navrhovateľ zraniteľnou osobou je.

V napadnutom rozhodnutí ďalej odporca dospel k nezrozumiteľnému záveru, že navrhovateľ nie je zraniteľnou osobou, nakoľko táto skutočnosť nie je uvedená v znaleckom posudku z psychiatrického vyšetrenia, evidovaného v administratívnom spise pod sp.zn.: PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-051/2015 zo dňa 20.05.2015. S týmto nemožno súhlasiť, nakoľko znalec nemôže v znaleckom posudku zodpovedať na právne otázky, ktorou nepochybne otázka, či v prípade navrhovateľa ide o zraniteľnú osobu v zmysle § 2 ods. 7 ZoPC.

Podľa Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím je osobou so zdravotným postihnutím osoba s dlhodobými telesnými, mentálnymi, intelektuálnymi alebo zmyslovými postihnutiami, ktoré v súčinnosti s rôznymi prekážkami môžu brániť jej plnému a účinnému zapojeniu do spoločnosti na rovnakom základe s ostatnými.

Zo znaleckého posudku vyplýva, že v súčasnosti u navrhovateľa postačuje, ak sa lieči ambulantne, nie je nutná hospitalizácia; nepredpokladá sa, že navrhovateľ nasimuloval tento stav, nedá sa však jednoznačne vylúčiť možnosť agravácie (zveličovania) prítomných ťažkostí v snahe dostať sa do zdravotníckeho zariadenia.

Z toho vyplýva, že navrhovateľ sa lieči, a tak nie je osobou zdravou. Z lekárskeho správ, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu vyplýva, že má dlhodobé psychické problémy. Zo znaleckého posudku vyplýva, že sa nepredpokladá, že by navrhovateľ tento stav nasimuloval. Na základe uvedeného mal za to, že odporca nesprávne právne posúdil, či je navrhovateľ zdravotne postihnutá alebo inak zraniteľná osoba, čím odporca opätovne a v rozpore s právnym názorom KS KE, uvedeným v rozsudku sp.zn.: 10Sp 26/2015, nesprávne právne posúdil, že navrhovateľ nie je zraniteľnou osobou.

Napadnuté rozhodnutie o predĺžení zaistenia navrhovateľa je tak v rozpore s § 88 ods. 4 ZoPC, nakoľko podľa tohto ustanovenia nemožno predĺžiť lehotu zaistenia zraniteľnej osobe.

iii) tolerovaný pobyt

Uviedol, že z napadnutého rozhodnutia, ako aj z administratívneho spisu vyplýva že navrhovateľ požiadal dňa 20.05.2015 o tolerovaný pobyt na území Slovenskej republiky, pričom odporca „túto možnosť“ neakceptoval, nakoľko prekážky administratívneho vyhostenia účastníka konania boli predmetom skúmania v predchádzajúcom konaní aj v trestnom konaní pred súdom, kedy bol účastníkovi uložený trest vyhostenia, no prekážky administratívneho vyhostenia účastníka konania zistené neboli.

S týmto nesúhlasil, nakoľko z § 59 ods. 2 ZoPC jednoznačne vyplýva, kedy správny orgán neprijme žiadosť cudzinca o tolerovaný pobyt (1. ak je v zaistení, 2. ak je v konaní o žiadosti o udelenie azylu). Znenie § 59 ods. 2 ZoPC nedáva odporcovi žiadny priestor na úvahu o akceptovaní alebo neakceptovaní možnosti prijať navrhovateľovu žiadosť o tolerovaný pobyt. V čase podania žiadosti o tolerovaný pobyt

nebol navrhovateľ ani zaistený a nebol ani v konaní o žiadosti o udelenie azylu a preto postupoval odporca v rozpore so zákonom, keď žiadosť navrhovateľa o tolerovaný pobyt neprijal.

Odôvodnenie postupu odporcu, uvedené na strane č. 6 a 7 napadnutého rozhodnutia je nezrozumiteľné, nakoľko odporca odkazuje na svoju povinnosť zahájiť primárne konanie o administratívnom vyhostení, avšak navrhovateľ už bol administratívne vyhostený a bol mu uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky. Ak by postupoval odporca v súlade so zákonom a navrhovateľovu žiadosť o tolerovaný pobyt by prijal, jeho pobyt na území Slovenskej republiky by bol v zmysle § 58 ods. 4 písm. c) ZoPC za oprávnený.

Nezrozumiteľne taktiež pôsobí aj záver odporcu, že dočasné právo štátneho príslušníka tretej krajiny zotrvať na území Slovenskej republiky priznané v konaní o administratívnom vyhostení alebo v konaní o udelení tolerovaného pobytu podľa § 58 ods. 1 ZoPC je totožné. Udelenie tolerovaného pobytu má diametrálne odlišný význam od dočasného práva štátneho príslušníka tretej krajiny zotrvať na území Slovenskej republiky v konaní o administratívnom vyhostení. Taktiež nie je zrejmé, aký má tento záver súvis s prejednávanou vecou, keď bolo navrhovateľovi vydané právoplatné a vykonateľné rozhodnutie o administratívnom vyhostení.

Tento nezákonný postup odporcu je vadou, ktorá mala vplyv na zákonnosť rozhodnutia, pretože ak by odporca postupoval v súlade so zákonom a žiadosť navrhovateľa o tolerovaný pobyt by prijal, navrhovateľ by sa nachádzal na území Slovenskej republiky oprávnene.

iv) alternatívy zaistenia

Vo vyjadrení k podkladom rozhodnutia právny zástupca navrhovateľa poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ má na území Slovenskej republiky priateľku, ktorá mu môže zabezpečiť ubytovanie a finančné zabezpečenie pobytu. Taktiež uviedol, že priateľka navrhovateľa je pripravená poskytnúť akékoľvek vyhlásenia o vyššie uvedených skutočnostiach, pričom telefonicky kontaktoval priateľku navrhovateľa, avšak tá uviedla, že nedokáže počas prebiehajúceho konania zabezpečiť všetky náležitosti potrebné na dokladovanie zabezpečenia ubytovania, ako aj finančného zabezpečenia pobytu v zmysle § 89 ods. 3 ZoPC.

Právny zástupca navrhovateľa poslal odporcovi vyjadrenie k podkladom napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa domáhal kontaktovania priateľky navrhovateľa za účelom uloženia niektorej z alternatív zaistenia dňa 20.05.2015 o 10:48 hod.. Z výroku napadnutého rozhodnutia vyplýva, že bolo vydané o 12:35 hod.. Nie je zrejmé, ako mohla mať priateľka navrhovateľa objektívnu možnosť zabezpečiť všetky potrebné dokumenty v priebehu hodiny a pol a následne tieto dokumenty doručiť odporcovi.

Pokiaľ navrhovateľ tvrdí, že je možné mu uložiť alternatívu zaistenia, nakoľko má zabezpečené ubytovanie a taktiež má zabezpečené financie na pobyt, odporca je povinný sa týmito tvrdeniami v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku dôkladne zaoberať. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odporca kontaktoval priateľku navrhovateľa niekedy medzi 10:48 a 12:35 a dožadoval sa, aby do vydania rozhodnutia zaslala potrebné dokumenty, pričom je zrejmé, že reálne takejto požiadavke nemohla vyhovieť. Ak správny orgán mal akúkoľvek pochybnosť o totožnosti a pravdivosti tvrdení priateľky navrhovateľa, mal ju predvolať ako svedka a k okolnostiam uloženia prípadnej alternatívy zaistenia ju mal vypočuť ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia. Do 24 hodín od predvedenia navrhovateľa by sa takýto úkon nepochybne zrealizovať dal. Odporca týmto postupom zabránil navrhovateľovi preukázať, že má zabezpečené ubytovanie a že má aj finančné zabezpečenie pobytu.

Ďalej odporca uviedol, že ďalšími podpornými skutočnosťami, prečo nepristúpil k alternatívam zaistenia navrhovateľa sú fakty, že účastník konania je nedôveryhodnou osobou, keďže sa v minulosti dopustil trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia, keďže nerešpektoval zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a že účastník konania žiadal o azyl na území Slovenskej republiky celkovo osemkrát, pričom azyl mu nebol uložený. Tento záver je nezrozumiteľný, nakoľko z neho, ako aj z administratívneho spisu odporcu vyplýva, že tento chce zostať na území Slovenskej republiky a nemá dôvod územie Slovenskej republiky opúšťať. Správny orgán teda nedostatočne a nezrozumiteľne vyhodnotil možnosť uloženia alternatív zaistenia navrhovateľa.

-

Odporca sa voči opravnému prostriedku vyjadril v podaní zo dňa 08.06.2015 (č.l. 10-12 spisu).

K I. časti podaného opravného prostriedku uviedol, že rozhodnutie správneho orgánu je v súlade s ustanovením § 47 Správneho poriadku. V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uviedol skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, uviedol, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval.

K námietkam uvedeným v bode i) mal za to, celý neoprávnený pobyt navrhovateľa na území Slovenskej republiky, ako aj postup správneho orgánu, je uvedený a popísaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Popísal chronologicky postup pri vydávaní jednotlivých správnych rozhodnutí vo veci navrhovateľa, pričom zdôraznil, že navrhovateľovi bol Okresným súdom Humenné uložený trest vyhodenia z územia Slovenskej republiky na dobu 3 (troch) rokov, ktorý súd nariadil, resp. nariaďuje vykonať bezodkladne. Keďže navrhovateľ sa v čase uloženého trestu vyhodenia z územia Slovenskej republiky zdržiaval na území SR bez platného cestovného dokladu alebo iného dokladu, ktorý by ho oprávňoval zdržiavať sa na území SR, správny orgán navrhovateľa zaistil v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC.

Poukazoval na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území a k čl. 15 ods. 4 Smernice uviedol, že v prípade navrhovateľa nebolo a nie je možné prepustiť ho zo zaistenia, pretože v navrhovateľovom prípade jeho účel zaistenie stále trvá, pretože aj v súčasnej dobe je v platnosti uložený trest vyhodenia z územia SR, ktorý bol navrhovateľovi uložený Okresným súdom Humenné. Z uvedeného dôvodu správny orgán aplikoval ustanovenie § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov a vydal navrhovateľovi rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia rozhodnutím zo dňa 31.03.2015, v ktorom správny orgán navrhovateľovi predĺžil dobu zaistenia o 12 mesiacov od 01.04.2015 do 01.04.2016. Toto rozhodnutie bolo rozsudkom KS KE číslom 10Sp/26/2015-53 zrušené a vrátené na ďalšie konanie. Mal za to, že ani KS KE nepovažuje konanie, ktoré prebieha medzi navrhovateľom a správnym orgánom za ukončené. Preto správny orgán opätovne vydal rozhodnutie pod číslom PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-057/2015, v ktorom navrhovateľovi predĺžil dobu zaistenia.

Na daný prípad sa podľa názoru správneho orgánu uplatňuje čl. 15 ods. 5 Smernice, ktorý hovorí, že zaistenie trvá, kým sú splnené podmienky ustanovené v odseku 1 a kým je to potrebné na zabezpečenie úspešného odsunu. Každý členský štát stanoví maximálnu lehotu zaistenia, ktorá nesmie presiahnuť šesť mesiacov. A ako to z vyššie uvedeného a ako aj z celého spisového materiálu vyplýva, v prípade navrhovateľa sú splnené podmienky ustanovené v odseku 1 Smernice. Pretože voči navrhovateľovi prebieha konanie o návrate, s cieľom vykonať proces odsunu a navrhovateľ počas celého konania, ktoré je vedené voči jeho osobe nespolupracuje, čím bráni procesu prípravy odsunu.

Odporca poukazoval na rozsudok NS SR č. 10Sža/34/2011 a konštatoval, že účel, ako aj samotné zaistenie navrhovateľa de facto nezaniklo ani po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie. A preto nesúhlasil s názorom navrhovateľa, že jeho zaistenie zaniklo a konanie malo byť zastavené.

K námietkam uvedeným v bode ii) týkajúcej sa posúdenia navrhovateľa ako zraniteľnej osoby podľa § 2 ods. 7 ZoPC uviedol, že v zmysle § 2 ods. 3 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa za ťažké zdravotné postihnutie považuje zdravotné postihnutie s mierou funkčnej poruchy najmenej 50%. V zmysle § 2 ods. 4 zákona funkčná porucha je nedostatok telesných schopností, zmyslových schopností alebo duševných schopností fyzickej osoby, ktorý z hľadiska predpokladaného vývoja zdravotného postihnutia bude trvať dlhšie ako 12 mesiacov. Na vylúčenie alebo potvrdenie, že navrhovateľ je alebo nie je osobou so zdravotným postihnutím, bol vypracovaný znalecký posudok dňa 18.05.2015, ktorý bol vyhotovený znalcami z odboru zdravotníctva a farmácie - odvetvie psychiatria. Poukazoval na závery daného znaleckého posudku a mal za to, že navrhovateľa nie je možné chápať ako osobu so zdravotným postihnutím a teda ju nie je možné považovať za zraniteľnú osobu.

K námietkam tolerovaného pobytu uvedeným v bode iii) uviedol, že tolerovaný pobyt je špecifický druh pobytu, vzhľadom na to, že poskytuje právny rámec na legalizáciu pobytu štátneho príslušníka tretej

krajiny, ktorý nespĺňa podmienky oprávneného pobytu a z objektívnych dôvodov nemôže z územia SR vycestovať. Citoval znenie § 59 ods. 2 ZoPC, v zmysle ktorého policajný útvar žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu neprijme, ak je štátny príslušník tretej krajiny zaistený podľa § 88 alebo je v konaní o udelenie azylu podľa osobitného predpisu, pričom v čase, kedy sa právny zástupca navrhovateľa dožadovateľ podania žiadosti o tolerovaný pobyt, účel, ako aj samotné zaistenie navrhovateľa de facto nezaniklo ani po zrušení a vrátení veci KS KE na ďalšie konanie, pretože u navrhovateľa sú a v čase dožadovania podania žiadosti o tolerovaný pobyt aj boli, splnené podmienky ustanovené v odseku 1 Smernice a kým je to potrebné na zabezpečenie úspešného odsunu. A zaistenie podľa názoru správneho orgánu u navrhovateľa v zmysel čl. 15 ods. 5 Smernice u navrhovateľa v čase domáhania sa podania žiadosti o tolerovaný pobyt aj naďalej trvalo. Dodal, že tvrdenie právneho zástupcu navrhovateľa, že navrhovateľovi bolo vydané právoplatné a vykonateľné rozhodnutie o administratívnom vyhostení sa nezakladá na pravde, pretože správny orgán navrhovateľovi nikdy nevydal rozhodnutie o administratívnom vyhostení. Ak by správny orgán vyhovel právnomu zástupcovi navrhovateľa a žiadosť o tolerovaný pobyt by prijal, došlo by zo strany správneho orgánu k porušeniu zákona o pobyte cudzincov, konkrétne ustanovenia § 59 ods. 2 a došlo by k nerešpektovaniu nariadenia výkonu trestu, ktoré bolo nariadené Okresným súdom Humenné. Preto nesúhlasil s názorom, že jeho postup neprijatím žiadosti o tolerovaný pobyt je postupom nezákonným a je vadou, ktorá mala vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

K námietkam alternatívam zaistenia uvedeným v bode iv) uviedol, že policajný útvar môže uložiť povinnosť podľa ustanovenia § 89 ods. 1 ZoPC, čo v praxi znamená, že uloženie povinnosti, ktoré sú uvedené v ustanovení § 89 ods. 1 ZoPC sú právom správneho orgánu a nie jeho povinnosťou. Pri uložení povinnosti správny orgán je v zmysle § 89 ods. 2 ZoPC povinný prihliadať na osobu štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho pomery a mieru ohrozenia účelu zaistenia. Zo spisového materiálu vyplýva, že navrhovateľ nespôlupracuje so správnymi orgánmi, teda nemožno jeho osobu považuje za takú osobu, voči ktorej by správny orgán mohol uplatniť svoje právo v zmysle § 89 ods. 3 ZoPC a uložiť tak navrhovateľovi povinnosť v zmysle citovaného ustanovenia. Zároveň dodal, že v prípade navrhovateľa správny orgán nemohol využiť svoje právo, ktoré je uvedené v ustanovení § 89 ods. 3 ZoPC a uložiť navrhovateľovi povinnosť uvedenú v ustanovení § 89 ods. 1 ZoPC, a to z toho dôvodu, že citované ustanovenie hovorí, že policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť hlásenia pobytu alebo zložiť peňažnú záruku, avšak správny orgán nikdy voči osobe navrhovateľa nezačal konanie o administratívnom vyhostení, teda správny orgán nekoná voči osobe navrhovateľa vo veci jeho administratívneho vyhostenia. Správny orgán voči osobe navrhovateľa využil svoje oprávnenie v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Teda navrhovateľ bol zaistený na účel výkonu trestu vyhostenia a nie v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie. Preto aj danú námietku navrhovateľa považoval za neopodstatnenú.

Na základe skutočností, uvedených vo vyjadrení voči opravnému prostriedku, prvostupňový správny orgán dospel k záveru, že odvolaniu nemôže vyhovieť v zmysle § 57 ods. 1 Správneho poriadku a navrhol odvolanie zamietnuť a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdiť.

-

Na pojednávaní, konanom dňa 18.06.2015, navrhovateľ predložil súdu lekárske správy z W. L. T. M. E..L.. zo dňa 09.06.2015, kde je konštatovaná diagnóza: Iná akútna psychotická porucha a prechodná psychotická porucha a Epizóda stredne ťažkej depresie. Takisto predložil aj lekársku správu vypracovanú MUDr. Š. Y., chirurgom zo dňa 15.06.2015 z ktorej bolo zistené, že lekár udal diagnózu Bolest' v hornej časti brucha a vzhľadom na to odporučil vykonať ďalšie vyšetrenia.

Vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 18.06.2015 navrhovateľ uviedol, že na slobode sa cíti psychicky omnoho lepšie a jeho zdravotný stav sa zo dňa na deň zhoršuje.

§

Podľa § 2 ods. 1, písm. f) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov), Na účely tohto zákona sa rozumie

f) neoprávneným pobytom zdržiavanie sa cudzinca na území Slovenskej republiky v rozpore so zákonom, osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou.

Podľa § 2 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, Štátnym príslušníkom tretej krajiny je každý, kto nie je štátnym občanom Slovenskej republiky ani občanom Únie; štátnym príslušníkom tretej krajiny sa rozumie aj osoba bez štátnej príslušnosti.

Podľa § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov, Zraniteľnou osobou je najmä maloletá osoba, osoba so zdravotným postihnutím, obeť obchodovania s ľuďmi, osoba staršia ako 65 rokov, tehotná žena, slobodný rodič s maloletým dieťaťom a osoba, ktorá bola vystavená mučeniu, znásilneniu alebo iným závažným formám psychického, fyzického alebo sexuálneho násillia; v odôvodnených prípadoch možno za staršiu osobu považovať aj osobu mladšiu ako 65 rokov.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, Policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny

b) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

Podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

a) hlásenia pobytu alebo

b) zložiť peňažnú záruku.

Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách možno osobu pozbaviť osobnej slobody, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom aj vtedy, ak ide o zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie. V zmysle ustanovenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby pozbavenie osobnej slobody bolo zákonné, musí byť efektívne a účelné.

Podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar udelí tolerovaný pobyt štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ak nie je dôvod na zamietnutie žiadosti podľa § 59 ods. 12 písm. b),

a) ak je prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 81,

b) ak jeho vycestovanie nie je možné a jeho zaistenie nie je účelné

Podľa § 58 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar udelí tolerovaný pobyt štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 59 ods. 12,

a) ktorý je maloletou osobou nájdenou na území Slovenskej republiky,

b) ak to vyžaduje rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života a neohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok; štátnemu príslušníkovi tretej krajiny podľa § 27 ods. 1 a § 43 ods. 1 písm. a) až d) možno tento pobyt udeliť len vtedy, ak nie je držiteľom platného cestovného dokladu a hodnoverne preukáže svoju totožnosť iným spôsobom,

c) ktorý je obeťou obchodovania s ľuďmi, 69) ak má najmenej 18 rokov; policajný útvar alebo osoba poverená ministerstvom vnútra oboznámi štátneho príslušníka tretej krajiny s možnosťou a podmienkami udelenia tolerovaného pobytu z tohto dôvodu a o právach a povinnostiach, ktoré z neho vyplývajú.

§

Pokiaľ sa týka odvolacích námietok navrhovateľa súd právne uzatvára:

Podstatnou pre posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia je tá skutočnosť, či boli dané dôvody predĺženia zaistenia podľa § 88 ods. 4 v spojení s § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Rozhodujúci je skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 druhá veta O.s.p.).

Odporca v dôvodoch rozhodnutia po skutkovej stránke uviedol všetky skutočnosti, ktoré sú reálnym prejavom správania sa cudzinca.

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie napadnutého rozhodnutia odporcu č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-057/2015 zo dňa 20.05.2015, ktorým odporca účastníkovi konania zaistenému dňom 12.01.2015 o 12.30 hod. podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC na účel výkonu trestu vyhostenia, predĺžil dobu zaistenia o 6 mesiacov, t.j. od 20.05.2015 do 20.11.2015, podľa § 88 ods. 4 ZoPC na čas nevyhnutne potrebný, teda na čas pre zabezpečenie jeho vycestovania, nakoľko sa napriek vykonaným úkonom, potrebným na výkon trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny, tento výkon predĺži z dôvodu, že účastník konania dostatočne nespolupracuje a z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote.

Odporca vo svojom rozhodnutí podrobne rozviedol dôvody, ktorého ho viedli k predĺženiu lehoty zaistenia, teda v čom videl nespoluprácu navrhovateľa pri vybavovaní náhradného cestovného dokladu a taktiež z dôvodu, prečo nemohol zastupiteľský úrad vydať náhradný cestovný doklad v lehote.

Súd, viazaný pri svojom rozhodovaní dispozičnou zásadou v zmysle § 250l O.s.p., sa zaoberal odvolacími námietkami navrhovateľa, špecifikovanými v podanom opravnom prostriedku pod písmenami i) až iv), v ktorých namietal nemožnosť predĺženia zaistenia, ktoré už skončilo prepustením zo zaistenia, neposúdenie navrhovateľa ako zraniteľnej osoby, neakceptovanie žiadosti o tolerovaný pobyt a nenáležitú vysporiadanie sa s alternatívami zaistenia.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súd zistil, že odporca v prejednávanej veci v správnom konaní dostatočne zistil skutkový stav v súlade s § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa, podaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu, nie je dôvodný.

Podľa názoru krajského súdu sa odporca vo svojom rozhodnutí podrobne zaoberal skutkovými okolnosťami, z ktorých vyvodil záver, že predĺženie lehoty zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 4 ZoPC je potrebné z dôvodu § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC.

Zo znenia citovaného ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov možno iba za predpokladu, že napriek v y k o n a n ý

m ú k o n o m, potrebným na výkon administratívneho vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny, sa tento výkon predĺži z dvoch zákonných dôvodov a to, že:

1. štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo
2. mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote 6 mesiacov.

Pokiaľ ide o súdne a administratívne rozhodnutia, vydané vo veci navrhovateľa, súd udáva:

Trestným rozkazom Okresného súdu Humenné sp. zn. OT/68/2014 zo dňa 12.09.2014 (na strane 2 administratívneho spisu PPZ-HCP-PO7-ZVC-57/2014), ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.09.2014, bol navrhovateľ - E. F., uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia z dôvodu marenia výkonu rozhodnutia orgánu verejnej moci tým, že bez povolenia a bez vážneho dôvodu sa neoprávnene zdržiaval na území SR, hoci mu bol pobyt na území SR zakázaný. Za daný skutok bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 2 roky a zároveň mu bol uložený trest vyhostenia na 3 roky.

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sp/50/2014 zo dňa 15.10.2014 (strana 49 administratívneho spisu č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-57/2014), v spojení s rozsudkom NS SR č.k. 1Sža/45/2014 zo dňa 5.12.2014 (strana 117 administratívneho spisu), ktorým bol predmetný rozsudok KS v Košiciach potvrdený, bolo potvrdené rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-57-008/2014 zo dňa 12.9.2014, ktorým bol navrhovateľ zaistený dňom 12.09.2014 o 10.30 hod. podľa § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC na účel výkonu trestu vyhostenia z územia SR na čas nevyhnutne potrebný, teda na čas pre výkon trestu vyhostenia na 180 dní.

Rozhodnutím odporcu sp.zn.: PPZ-HCP-PO7-ZVC-57-028/2014 zo dňa 20.11.2014 (strana 75 administratívneho spisu), bol navrhovateľ podľa § 88a ods. 1 písm. b) ZoPC zaistený dňom 20.11.2014 o 13.00 hod. na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, a to na čas potrebný na rozhodnutie o jeho žiadosti o udelenie azylu na 60 dní - do 18.01.2015. Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sp/58/2014 zo dňa 10.12.2014 (strana 132 administratívneho spisu) bolo vyššie uvedené rozhodnutie odporcu zo dňa 20.11.2014 potvrdené. Predmetný rozsudok bol rozsudkom NS SR č.k. 1Sža/5/2015 zo dňa 06.02.2015 zmenený tak, že rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-57-028/2014 zo dňa 20.11.2014 bolo zrušené.

Rozhodnutím Migračného úradu ČAS:MU-274-17/PO-Ž-2014 zo dňa 15.12.2014 (na strane 2 administratívneho spisu) bolo zmysle § 19 ods. 1 písm. i) zákona o azyle zastavené konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky žiadateľa E. F..

Rozhodnutím odporcu č.k. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-008/2015 zo dňa 12.01.2015 odporca podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC zaistil navrhovateľa dňom 12.01.2015 o 12:30 hod. na účel výkonu trestu vyhostenia na čas nevyhnutne potrebný, teda na čas pre výkon trestu vyhostenia na 110 dní, do 01.04.2015. Predmetné rozhodnutie odporcu zo dňa 12.01.2015 bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sp/4/2015 zo dňa 02.02.2015 (č.l. 61 administratívneho spisu), ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Sža/14/2015 zo dňa 24.03.2015.

Rozhodnutím odporcu č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-037/2015 zo dňa 31.03.2015 bola účastníkovi konania, zaistenému dňom 12.01.2015 o 12:30 hod., podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC na účel výkonu trestu vyhostenia predĺžená doba zaistenia o 12 mesiacov, t. j. od 01.04.2015 do 01.04.2016. Predmetné rozhodnutie bolo rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 10Sp/26/2015 zo dňa 23.04.2015 zrušené a vec bola vrátená správnymu orgánu na ďalšie konanie. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 19.05.2015.

Napadnutým rozhodnutím odporcu č. k. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-057/2015 zo dňa 20.05.2015 odporca účastníkovi konania, zaistenému dňom 12.01.2015 o 12:30 hod., podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC na účel výkonu trestu vyhostenia predĺžil dobu zaistenia o 6 mesiacov, t. j. od 20.05.2015 do 20.11.2015 tým, že účastník konania je zaistený dňom vydania tohto rozhodnutia.

*

Súd má za to, že postup, ktorý zvolil odporca v napadnutom rozhodnutí zo dňa 20.05.2015, že v zmysle ustanovenia § 88 ods. 4 ZoPC predĺžil dobu zaistenia vzhľadom na to, že cudzinec bol zaistený v zmysle ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC, pričom túto dobu zaistenia stanovil dňom rozhodnutia o zaistení, t.j. od 20.01.2015, nie je v rozpore so zákonným ustanovením § 88 ZoPC. Súd zdôrazňuje, že celková doba zaistenia navrhovateľa v zmysle vyššie uvedených rozhodnutí správneho orgánu nepresiahla maximálnu dobu zaistenia ustanovenú v § 88 ods. 4 ZoPC, t.j. 18 mesiacov.

Súd v tejto súvislosti poukazuje, že v zrušujúcom rozsudku č.k. 10Sp/26/2015 zo dňa 23.04.2015 uviedol, že odporca sa nedostatočne vysporiadal s danou skutočnosťou, teda že nesprávne právne posúdil tú skutočnosť, či v prípade navrhovateľa ide o zraniteľnú osobu podľa § 2 ods. 7 ZoPC a preto vtedy vznesenú odvoláciu námietku vyhodnotil ako dôvodnú.

Následne odporca zabezpečil vypracovanie znaleckého posudok č. 5/2015 a 15/2015 zo dňa 18.05.2015 (ďalej len ZP) vypracovaného znalcami z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvie psychiatria, Y. Y. Q. a Y. Y. Y. (č.l. 191 administratívneho spisu PPZ-HCP-PO7-ZVC-1/2015), ktoré v závere ZP uviedli, že u navrhovateľa zistili akútnu a prechodnú psychotickú poruchu bez príznakov schizofrénie toho času odoznelú, pričom u navrhovateľa ide o emočne nestabilnú poruchu osobnosti s posttraumatickou poruchou a nie je nebezpečný pre svoje okolie a aktuálna psychotická porucha ustúpila, emočná nestabilná porucha osobnosti nie je duševná choroba, ale trvalý stav a posttraumatická porucha je v stabilizovanom stave a pre jeho psychický stav postačuje, pokiaľ je liečený ambulantne. Hospitalizácia nie je nutná a nepredpokladajú sice, aby tento stav simuloval, avšak nedá sa vylúčiť možnosť agravácie (zveličovania), prítomných ťažkostí v snahe dostať sa do zdravotníckeho zariadenia.

Vzhľadom na závery predmetného ZP zo dňa 18.05.2015 súd má za to, že v prípade navrhovateľa nejde o také zdravotné postihnutie, ktoré by zakladalo jeho posudzovanie ako zraniteľnej osoby podľa § 2 ods. 7 ZoPC a teda odporca v napadnutom rozhodnutí správne vyvodil záver, že navrhovateľ nemôže byť posudzovaný ako zraniteľná osoba v zmysle citovaného ustanovenia. Daný záver nie sú spôsobilé ovplyvniť ani lekárske správy, predložené navrhovateľom na pojednávaní konanom dňa 18.06.2015, z ktorých vyplývajú určité momentálne zdravotné problémy navrhovateľa. Predmetným znaleckým posudkom bol posúdený vzhľadom na navrhovateľom udávané psychiatrické problémy tieto komplexne posúdené, pričom ide o aktuálny znalecký posudok, keďže tento bol vypracovaný dňa 18.05.2015.

V súvislosti s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 10Sp/26/2015 zo dňa 23.04.2015, ktorým bola odporcovi vytýkaná aj tá skutočnosť, že z odôvodnenie rozhodnutia odporcu (č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-037/2015 zo dňa 31.03.2015) nie je zistiteľný postup príslušných orgánov, z ktorých by konkrétne vyplývali skutočnosti, že navrhovateľ nespolupracuje alebo z akého prameňa čerpal odporca informáciu, súd v tejto súvislosti poukazuje, že z napadnutého rozhodnutia je zrejmé a odporca dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, prečo postupoval v zmysle daných právnych ustanovení, teda z čoho vyvodzoval nespoluprácu navrhovateľa pri vybavovaní náhradného cestovného dokladu. Teda napadnuté rozhodnutie odporcu je náležite odôvodnené, odporcom uvedený skutkový stav má svoj podklad zo zistení, nachádzajúcich sa v administratívnom spise, pričom odporca ich náležite cituje a vyvodil z nich aj správny záver.

Pokiaľ sa týka námietky navrhovateľa k otázke tolerovaného pobytu, súd v tejto súvislosti poukazuje na znenie ustanovenia § 88 ods. 1 a ods. 4 ZoPC, z ktorého vyplýva, že samotná žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu nemá vplyv na zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny podľa citovaných ustanovení, pričom aj zo znenia § 88 ods. 3 ZoPC vyplýva tá skutočnosť, že iba podanie žiadosti o

udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté. Teda samotná žiadosť o tolerovaný pobyt nemá vplyv na zaistenie navrhovateľa podľa § 88 ZoPC.

Pokiaľ sa týka námietky, že sa správny orgán nevyporiadal s alternatívami zaistenia podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) ZoPC súd dodáva, že navrhovateľovi bola predĺžená doba zaistenia za účelom výkonu trestu vyhostenia a aplikácia daného ustanovenia prichádza do úvahy len v konaní o administratívnom vyhostení a nie v konaní o výkone trestu vyhostenia. Teda aj danú námietku považoval súd za nedôvodnú.

Navyše súd zdôrazňuje, že správny orgán sa s danou skutočnosťou vysporiadal až nad rámec potrebného zisťovania, pričom uviedol, že skúmal ekonomickú situáciu navrhovateľa, pričom tento nemá dostatočné finančné prostriedky, nemá na území SR rezervované ubytovanie alebo zabezpečené zamestnanie a neuložil mu správny orgán povinnosti v zmysle § 89 ZoPC, nakoľko vzhľadom na osobu zaisteného a jeho osobné pomery nie je možné z jeho strany zložiť peňažnú záruku, menovaný nemá na území SR žiadne väzby, nielen rodinné, neovláda slovenský jazyk a nemá dostatok finančných prostriedkov a nie je možné z jeho strany zabezpečiť si ubytovanie a jeho priateľka pani Y.C. H. taktiež nedokáže správne orgánu preukázať zabezpečenie ubytovania a finančné zabezpečenie pre účastníka konania v zmysle zákona.

*

Vzhľadom na vyššie uvedené súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie odporcu bolo zákonné, efektívne a účelné v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru s poukazom na odôvodnenie samotného napadnutého rozhodnutia.

Súd má za to, že postup správneho orgánu pred vydaním napadnutého rozhodnutia netrpí takou vadou, z dôvodu ktorej by súd mal vysloviť, že dané rozhodnutie nie je vecne správne a v rozpore so zákonom.

Súd konštatuje, že sa vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa, ktoré mohli mať vplyv na posúdenie tej otázky, či dané rozhodnutie odporcu je vecne správne. Ostatné námietky navrhovateľa produkované v opravnom prostriedku neboli spôsobilé na to, aby mohli ovplyvniť danú skutočnosť.

Na základe uvedených skutočností považoval krajský súd odvolacie námietky navrhovateľa za nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a s napadnutým rozhodnutím sa v plnom rozsahu stotožňuje. Krajský súd po posúdení všetkých námietok navrhovateľa týmito námietkam nevyhovet a napadnuté rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-057/2015 zo dňa 20.05.2015 v zmysle § 250q ods. 2 O.s.p. ako zákonné potvrdil.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O.s.p., pretože navrhovateľ nebol v konaní úspešný a odporcovi žiadne nevznikli.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 7 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde.

Odvolanie musí obsahovať všeobecné náležitosti podania podľa § 42 ods. 3 O.s.p., to znamená musí byť z odvolania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy. Ďalej z odvolania musí

byť zjavné, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).